

Matthew Costello & Neil Richards

CHERRINGHAM
4

Spreken
is zilver

Matthew Costello en
Neil Richards

Spreken is zilver

Deel 4 in de Cherringham-serie

De Fontein

1. Aan het eind van de regenboog

Jerry Pratt startte de motor van de oude Landrover en pakte het stuur stevig vast. De wielen worstelden om tegen de steile, modderige helling van Winsham Hill op te komen.

‘Kom op, schoonheid!’ riep hij tegen het oude barrel met de loeiende motor. Het voertuig slipte en dreigde weg te glijden. Het sprong naar voren toen de banden eindelijk greep kregen op de drek in het oude karrenspoor en Jerry het weer onder controle had.

‘Jee, ik dacht even dat hij je was ontglipt,’ zei Baz, die op de bijrijdersstoel zat en met beide handen het oude stalen dashboard omklemde.

Jerry keek zijn oude makker even aan en gaf hem lachend een stomp.

‘Ha! Je kneep hem zeker, dikzak. Als je maar niet in je broek plast in mijn wagen!’

Hij reed in een boog de strook grind op die voor het struikgewas aan de rand van de heuvel liep, waarna hij stopte en de motor uitdeed.

‘Ik snap niet waarom je niet gewoon zoals iedereen de weg vanaf het cricketveld neemt,’ mopperde Baz.

‘Omdat ik niet zoals iedereen ben, misschien?’

‘Klopt, dat ben je absoluut niet.’

Jerry schoot weer in de lach, haalde zijn sigaretten tevoorschijn en bood Baz er een aan. Die schudde zijn hoofd.

‘Ik ben toch gestopt?’ Hij keek er ongelukkig bij. ‘Abby vindt het vervelend. Slecht voor de baby.’

Jerry rolde met zijn ogen.

‘Kijk maar uit, jongen. Je zit behoorlijk onder de plak.’

‘Jouw tijd komt nog wel. Wacht maar af.’

‘Geen denken aan. Ik ben een vrije geest!’

Jerry grinnikte.

Ja, zo ben ik. Zo vrij als een vogel, dacht hij. Maar ook zo arm als een boerenkinkel.

Hij stak een sigaret op, pakte zijn jasje en stapte uit, om zich heen kijkend. Vanaf daarboven kon je vijf graafschappen zien, zeiden ze – wat hij nooit had geloofd. Gewoon onzin, verzonnen door een toeristenbureau, dacht hij. Trouwens, als het wel zo was, wat dan nog? Waarom zou je vijf graafschappen willen zien? Ze zagen er toch allemaal hetzelfde uit. Velden – en niets anders.

Maar toch – hij moest toegeven dat het er op dit uur van de dag best aardig uitzag. Misschien moest hij er een gewoonte van maken voor elven op te staan...

Hij draaide zich om en keek naar de bomenrij. Achter het struikgewas (dat in de juiste tijd van het jaar vol mooie, mollige fazanten zat, wist hij) lag het cricketterrein van Cherringham. En daarachter lag Cherringham zelf.

Baz had gelijk – dat wás de beste manier om op Winsham Hill te komen. Maar daar was geen lol aan. En het was ook een tikje te... openbaar naar zijn zin. Het maakte niet uit wat je in de buurt van Cherringham deed, er was altijd wel iemand die zich ermee bemoeide en er iets op aan te merken had.

Daarom gaf hij de voorkeur aan de weg achterom, de stille weg, de minst *gewone* weg om het dorp heen.

Hoe dan ook – waar zou een jonge, viriele, knappe vent als hij tegenwoordig iets spannends kunnen beleven? In elk geval niet in de fabriek waar je voor zes pond per uur haantjes binnenstebuiten moest keren.

Eens zou hij rijk en beroemd zijn en hierboven een groot huis bouwen met uitzicht over die vijf stomme graafschappen. En dan zou hij op de veranda gaan zitten blowen en drinken met zijn vrienden. De inwoners van Cherringham konden de pot op.

‘Ik heb de batterijen opgeladen, Jerry, want ik wist dat je het zou vergeten,’ zei Baz vanachter de Landrover, Jerry’s dromen over een gouden toekomst verstorend.

Baz hield het achterportier open en wees op de twee metaaldetectors.

‘Kies maar welk wapen je wilt hebben,’ zei hij, waarna hij uitstapte.

Jerry dacht na. De Mark IV was zwaarder, maar produceerde minder achtergrondgeluid. De Expro-Navigator was lichter, maar lastig te hanteren.

‘Geef mij de Expro maar, Baz; mijn schouder is wat wankel vanmorgen,’ zei hij.

‘Te veel gekanteld, denk ik zo,’ zei Baz. ‘Jij wel.’

Baz overhandigde de detector aan Jerry, die hem even opzij zette om zijn laarzen te pakken. Hij keek toe, terwijl Baz een schep en de andere detector pakte en naar de top van de heuvel liep, waar hij bleef staan en met de handen in de zij zijn ogen over de vallei liet gaan.

‘Wat zullen we doen – onderaan beginnen en dan naar boven?’

Jerry, met zijn laarzen aan, pakte zijn spullen, deed de Landrover op slot en voegde zich bij Baz.

‘Nou, we beginnen halverwege, denk ik zo, en dan gaan we naar beneden.’

De top van Winsham Hill was ruig grasland met aan de ene kant het karrenspoor waarover ze naar boven waren gereden. Halverwege was de helling minder steil en was het land opgedeeld in akkers met verschillende gewassen, die naar beneden toe doorliepen tot de Avon Brooke, een meanderende rivier, die in een boog om Cherringham heen stroomde en uitmondde in de Theems.

‘Zie je Low Copse Farm?’ vroeg Jerry, wijzend naar het dal aan de andere kant van de rivier.

Baz knikte. ‘Die van Butterworth, toch?’

‘Ja, precies. Volgens hem is er op deze strook land al een paar duizend jaar geboerd.’

‘Er zouden daar dus oude gebouwen geweest kunnen zijn?’

‘Dat klopt. En paden, wegen. Plaatsen waar mensen gaan zitten. Een dutje doen. Dingen laten vallen. Dingen verliezen. Dingen begraven. Dingen verstoppen.’

‘Een schat!’ zei Baz.

‘Ja, misschien wel,’ zei Jerry. ‘Als we geluk hebben.’

‘Je hebt tot nog toe geen geluk gehad, hè?’

‘Nee, Baz. Dat is precies de reden waarom jij hier bent. Jij gaat mij geluk brengen, oude makker.’

‘En ook de helft van het rotwerk voor je doen,’ zei Baz.

Jerry sloeg hem op de schouder. Baz was als mopperkont geboren, dacht hij, en moest voortdurend moed worden ingesproken.

‘Ja, dat is waar. Maar daar staat tegenover dat jij de helft van die rotschat krijgt wanneer we hem vinden.’

‘Als we hem vinden,’ zei Baz. ‘En dan moeten we Butterworth er ook nog een deel van geven.’

‘Het is zijn boerderij, Baz. Zijn grond.’

‘Ik vind het niet eerlijk. Hij zit gewoon thuis thee te drinken en wij doen al het werk.’

‘Tja, zo zijn de regels.’

‘Hm, je zult wel gelijk hebben,’ zei Baz. ‘Maar dit is de derde zaterdag dat ik van huis ben gegaan om je te helpen en ik krijg er eerlijk gezegd een beetje genoeg van.’

‘Drie zaterdagen en nog geen schat? Waar moet dat heen met de wereld?’

‘Je hoeft me niet voor gek te zetten, Jerry. Ik zeg het alleen maar.’

‘Weet ik toch,’ zei Jerry op een zachtere toon. ‘Zullen we dan maar beginnen? Hoe eerder we gaan zoeken, hoe eerder we geluk hebben.’

Daarop hees Jerry de schep op zijn schouder, tilde de detector op en liep de heuvel af om zijn geluk te beproeven.

2. Wat je vindt, mag je houden

Baz veegde het zweet uit zijn ogen en kwam overeind.

Godallemachtig, wat doet mijn rug pijn, dacht hij.

Hij keek op zijn horloge. Vijf uur. Bijna zeven uur hadden ze dit veld bewerkt. Ze waren door de modder gestapt, heen en weer, langzaam met hun detectors zwaaiend, van de ene kant naar de andere, gespitst op het gepiep dat een vondst beloofde.

Ze liepen eerst naast elkaar, maar toen zei Jerry dat ze uit elkaar moesten gaan om verschillende delen van het veld te bewerken. Op de een of andere manier moest dat, veronderstelde hij, hun kansen vergroten, hoewel Baz niet goed begreep waarom.

De voren gingen de helling op en neer en volgens Jerry's logica moesten zij van de ene kant naar de andere werken, tegen de voren in. Hij zei dat ze geluk hadden dat er pas was geploegd. Butterworth was aan de late kant voor de aanplant van mais, maar met al die regen die ze hadden gehad, had hij tot op het laatste moment moeten wachten.

De moeilijkheid was dat al die regen betekende dat de pas omgeploegde akker in slijk was veranderd toen zij erdoor liepen. Baz' laarzen waren bemodderd en loodzwaar. Hij had dus helemaal niet het idee dat ze geluk hadden.

Zijn rug deed pijn. Zijn benen deden pijn. En zijn armen deden pijn, doordat ze die verdomde grote detector, die niets had opgespoord, moesten vasthouden.

Jerry had de lichtgewicht-detector gekozen. Natuurlijk. Baz wist dat hij een gluiperd was, maar hij verzette zich nooit tegen hem. Met Jerry wilde je geen ruzie – hij was een gemene en ruwe vechtersbaas. Broodmager en pezig was hij. Het leek wel of hij nooit at, hij dronk alleen maar, maar in een gevecht was Jerry een en al spieren. Net als zo'n verschrikkelijke hond, die zijn

tanden in je zet en je niet meer loslaat.

Zo dun als Jerry was, zo dik en vadsig voelde Baz zich. Hij was altijd zo geweest, ook op school al. Obees, noemden ze dat tegenwoordig. Alsof dat wat uitmaakte. Abby was trouwens net zoals hij en haar kon het niets schelen – waarom hem dan wel?

Hij leunde op de steel van zijn schep en speurde over de akker naar Jerry.

Eerst kon hij hem niet vinden, maar toen zag hij hem tegen een paal aan zitten. Hij rookte. Jerry stak zijn hand naar hem op.

Baz wuifde terug.

Luie donder.

Hij stak zijn hand in zijn zak, haalde er zijn energiedrankje uit en dronk het op. Het laatste flesje – leeg. Wat een prettige dag werd dit. Hij had zeven pond uitgegeven aan hapjes en drankjes – en wat had hij tot nog toe gevonden?

Hij haalde zijn broekzak leeg. De schat bestond uit één metalen knoop, twee stukjes schroot en drie jachtgeweepatronen.

Maar goed, het was bijna klaar. Eén vierkantje nog, in de hoek, en dan konden ze op huis aan.

Hij slingerde zijn schep over de schouder, zette zijn koptelefoon weer op en stelde zijn detector af. Daarna stak hij hem naar voren, zodat de schijf vlak boven de grond kwam, en begon te lopen om het laatste stukje van de akker te onderzoeken.

Ik begin hier niet meer aan. Zonde van de tijd, dacht hij.

Jerry keek toe terwijl Baz als een zombie naar achteren en naar voren ging in de verste hoek van de akker. Hij kreeg het benauwd. Het liep tegen zessen en in dit tempo zouden ze niet vóór zeven uur bij de pub aankomen. Veel te laat voor hem!

Wat was er toch met Baz? Waarom deed hij er zo lang over?

Misschien moet ik iemand anders vragen, dacht hij, en tegen Baz zeggen dat hij het niet aankan...

Eerlijk gezegd had hij een zwak voor Baz. Zijn vrouw was heel bazig en Jerry wist dat als hij hem niet af en toe een paar uur uit huis wist te halen Baz zich op een dag zou verhangen.

En, dat moest je Baz nageven, hij was grondig. Hij liep nooit weg voordat de klus geklaard was.

Jerry trapte zijn sigaret uit in de modder en liep naar Baz toe om te zeggen dat hij kon stoppen.

Maar dat hoefde niet. Baz stopte al.

Jerry keek toe terwijl Baz vooroverboog en de schep in de grond stak, waarna hij de zoekschijf over de modder bewoog en weer begon te graven. Daarna liet hij zich op zijn knieën vallen en ging met zijn vingers door het slijk.

Jerry versnelde zijn pas.

Baz ging overeind zitten, zette zijn koptelefoon af en zwaaide verwoed naar hem; ineens bewoog hij snel.

‘Jerry! Jerry!’

Jerry had die aanmoediging niet nodig. Hij begon te rennen en toen hij Baz bereikte, was de forse man nog steeds bezig de bovenste laag aarde te bewerken met zijn schep; de kluiten vlogen in het rond.

‘Ho, Baz! Stop! Voorzichtig, voorzichtig aan, man!’ zei Jerry, die naast hem neerknielde. ‘Heb je iets? Wat is het?’

‘Ik kreeg een gigantisch signaal, Jerry. Imméns!’

‘Rustig, rustig aan nou. Het kan van alles zijn. Een stuk van een oude ploeg. Een verbrande auto. Een bom uit de Tweede Wereldoorlog...’

‘Een bom? Jezus!’

Baz stond snel op, liet zijn schep vallen en deinsde achteruit.

‘Of... het zou iets van waarde kunnen zijn. En daar willen we geen krassen op maken, toch?’

Glimlachend keek hij op naar Baz, die knikte en met zijn ogen knipperde.

‘Ja, dat is zo. Het zou van waarde kunnen zijn...’

Voorzichtig schraapte Jerry nog wat meer aarde weg en voelde met zijn vingers. Er lag daar werkelijk iets, iets plats, met iets van een reliëf misschien. Hij probeerde het op te tillen, maar het was te groot en werd omlaag gezogen door de vette, modderige klei, die de buit niet los leek te willen laten.

Baz knielde naast hem neer.

‘Zo, Baz,’ zei Jerry, die hem liet zien hoe je de aarde met een handvol tegelijk opzij moest schuiven. ‘Netjes en voorzichtig.’

Het duurde maar een minuut totdat de vorm van het geheimzinnige object tevoorschijn kwam.

Het was rond, ruim zestig centimeter in doorsnee en met een verhoogde rand. En zwaar. Jerry probeerde het op te tillen.

‘Godallemachtig, probeer eens! Het is verdomd zwaar!’

Baz tilde het aan de andere kant op. Zijn ogen werden groot van verrassing.

‘Potverdorie. Het is van metaal. Maar wat is het, Jerry? Is het kostbaar?’

Jerry pakte de fles water die in de zak van zijn jasje zat en goot de inhoud over het gevonden voorwerp. Het slijk spoelde weg, waardoor werd onthuld wat eronder zat: een zwart vlak met een blauwige tint. Hij bekeek het aandachtig. Op het metaal waren figuren gegraveerd, mensen zonder kleren aan, trompet spelend en met een speer in de hand.

‘Ik weet het niet, Baz. Het zou een oude schaal kunnen zijn. Of een waardeloos ding. Zo’n bord waar je gebraden vlees op snijdt...’

‘M-Maar het zou een schat kunnen zijn?’

Jerry wierp een blik op Baz, die even verrukt keek als een jongetje bij de kerstboom.

‘Het zou kunnen.’

Maar hij dacht van niet, eigenlijk.

Want had hij ooit zoveel geluk gehad?

3. Volgens het boekje

In de oude boerderij zat Pete Butterworth te wachten aan de keukentafel, met de armen over elkaar. Becky, zijn vrouw, had haar hand op zijn schouder gelegd; die voelde warm, geruststellend aan. Hij keek de kamer rond. Ze waren met hun vijven, maar al een poos had niemand iets gezegd.

Aan het hoofd van de tafel zat professor Peregrinus Cartwright, voormalig hoofd van de afdeling Romeinse archeologie aan de universiteit van Oxford, als een soort Sherlock Holmes door een loep naar de metalen plaat te turen. Af en toe draaide hij het zware ding rond en schreef hij weer iets op in een notitieboekje dat voor hem op tafel lag.

Op de keukenstoelen aan de kant van de tafel tegenover Pete zaten Jerry en Baz, die hij altijd 'de meest onwaarschijnlijke schatzoekers op aarde' noemde.

Tot nu toe, misschien.

Ze waren aan komen sjouwen toen hij net terug was van het melken. Ze trokken een modderig spoor door het huis en praatten allebei zo druk dat hij in het begin geen idee had waar ze het over hadden.

Voorzichtig hadden ze de oude zak omgekeerd op de keukentafel. Zowel hij als Becky had verrast een stap naar achteren gezet.

'Wij denken dat het een historisch theeblad is,' had Baz gezegd.

'Uit de Middeleeuwen waarschijnlijk,' had Jerry eraan toegevoegd.

Er zaten nog steeds kluiten modder aan het ding en het donker geworden metaal zag er niet veelbelovend uit, maar Pete had in zijn leven voldoende bodemvondsten gezien om te weten dat dit geen theeblad was.

En middeleeuws was het zeker niet.

Terwijl Becky het object eerst zorgvuldig afspoelde in de grote oude gootsteen en vervolgens op kranten op de tafel legde, had Pete aan de twee jongemannen de ingewikkelde formele procedure voor de registratie van archeologische vondsten uitgelegd.

De autoriteiten moesten onmiddellijk op de hoogte gebracht worden. Als dat niet gebeurde, kon je binnen de kortste keren een boete van vijfduizend pond krijgen.

Daarna besliste het British Museum zelf of je vondst een ‘kostbare ontdekking’ was. Vervolgens werd het getaxeerd en kreeg je de markwaarde; dat bedrag werd doorgaans verdeeld tussen de boer en de vinders, overeenkomstig de geldende afspraak.

‘En gelukkig, Jerry,’ had Pete met een glimlach naar zijn vrouw gezegd, ‘heb ik hier die mede door jou ondertekende afspraak.’

En hij had het velletje papier tevoorschijn gehaald dat – als dit ‘blad’ was wat hij dacht dat het was – de redding zou betekenen van het huis, de boerderij, zijn bestaan en zijn gezin, die anders teloor zouden gaan voor het eind van het jaar.

En weer bedacht hij hoe onwaarschijnlijk dit was.

Want Pete Butterworth was haast failliet. Het leek erop dat alleen het wonder van een verborgen schat hem nog kon redden. Lady Repton, die het land bezat waarop Pete’s familie drie generatie lang had geboerd, had al laten weten dat in april de pacht verhoogd zou worden – alweer.

Professor Peregrinus Cartwright legde zijn vergrootglas neer, deed zijn notitieboekje dicht en keek op een theatrale manier de kamer rond.

O, ah, nu komt er wat, dacht Pete. Wat zal het worden?

Zijn hart bonkte als een stoomhamer.

‘Om te beginnen,’ zei de bejaarde archeoloog, ‘wil ik graag zeggen dat u juist hebt gehandeld, meneer Butterworth, door mij vanavond hierheen te laten komen. Alle historische vondsten moeten correct en zo snel mogelijk aan de autoriteiten gemeld worden. De hulp inroepen van een deskundige als ik – zij het in ruste, moet ik eraan toevoegen – om dergelijke vondsten te verifiëren is altijd nuttig om... hoe zal ik het zeggen... de procedures gladder te laten verlopen...’

‘Hè?’ zei Baz.

‘Hij bedoelt dat we dit “volgens het boekje” moeten doen en dat hij ons gaat helpen,’ zei Jerry, alsof hij een tolk was.

‘Oké,’ zei Baz, maar hij leek nog steeds een beetje in de war.

‘Mag ik doorgaan?’

‘Graag, professor,’ zei Pete.

Hij beseftte dat Cartwright gewend was de leiding te nemen en besloot dat hij hem gewoon zijn gang zou laten gaan. Becky liep om de tafel heen, trok er een stoel onder vandaan en ging naast hem zitten. Ze pakte zijn hand onder tafel en gaf er een kneepje in.

‘Dank u zeer,’ zei Cartwright vlotjes. ‘Allereerst moeten we de vindplaats veiligstellen. Meneer Butterworth, zou u ervoor kunnen zorgen dat er morgen een omheining komt en kunt u alvast wat extra mensen inhuren voor het opgraven?’

Pete knikte en vroeg zich af waar dit naartoe ging.

‘Ondertussen zal ik zelf contact opnemen met het British Museum, meteen morgenochtend,’ zei Cartwright. ‘Als het artefact hier blijft, hebt u dag en nacht beveiliging nodig. Ik kan een betrouwbare dienst aanbevelen die in Oxford is gevestigd. Zij hebben vaker dit soort dingen gedaan en u zult ze alleen nodig hebben voor de paar weken die het British Museum nodig heeft om er vaart achter te zetten.’

Pete keek naar zijn vrouw.

Beveiliging? Dag en nacht? Hoe kon hij dat in godsnaam betalen? Hij had gehoord dat het wel een jaar kon duren voordat je het geld kreeg voor zoiets als dit.

Het moest anders kunnen.

‘Professor, is er iets anders wat we zouden kunnen doen? De bank misschien. Zouden zij...’

Cartwright lachte kort, alsof het een absurd idee was.

‘Banken mijden dit soort zaken. Aansprakelijkheid zus, verantwoordelijkheid zo. Maar...’

Cartwright liet een stilte vallen en keek alsof hem net iets te binnen was geschoten. Hij streek over zijn baard en knikte.

‘U zou het volgende kunnen doen. Ik zou het mee kunnen nemen naar mijn eigen huis in Cherringham. Ik heb een forse kluis,

die speciaal is ontworpen om er zulke waardevolle voorwerpen in te bewaren. Ik neem aan dat... ik het in dit geval in beheer zou mogen nemen.'

'Dat zou ik uitstekend vinden,' antwoordde Pete.

'Dus dan zijn we het eens?'

'Het is het beste, denk ik,' zei Pete. Vragend keek hij Becky aan. Gelukkig knikte ze.

'Wacht even,' zei Jerry. 'Bedoelt u dat u het dienblad wilt méénemen? Maar het is van ons!'

'Beste jongen,' zei professor Cartwright, 'ik kan het onmogelijk aan jullie toevertrouwen.'

'Waarom niet? Het is ons blad. Wij hebben het gevonden.'

'Dat feit betwist ik niet. Er is geen verschil van mening over het eigendom. Waar ik je wel op wil wijzen, is dat dit geen dienblad is.'

'Hè?' zei Baz weer.

Pete kwam tussenbeide en stelde de vraag die hem bezighield vanaf het moment dat Jerry en Baz met dat ding waren komen aanzetten: 'Professor Cartwright, zou u ons kunnen vertellen wat het eigenlijk is?'

'Natuurlijk, natuurlijk!' antwoordde Cartwright geestdriftig. 'Het is een heel aardig voorbeeld van Romeins zilverwerk uit de vierde eeuw. Een schaal – of schotel. Versierd met verschillende zeegoden, met een fraaie Bacchus en een aantal adembenemend gedetailleerde bacchanten.'

'Zilver?' zei Jerry. Hij klonk teleurgesteld. 'Geen goud dus?'

'Natuurlijk niet,' antwoordde Cartwright, alsof de gedachte alleen al absurd was.

'Dus niet zo heel veel waard?' zei Baz, die er nu behoorlijk terneergeslagen uitzag.

'Integendeel, ik durf wel te zeggen dat het heel wat geld waard is.'

Pete's hart sloeg over.

'Kom op, prof,' zei Jerry. 'Voor de draad ermee! Over hoeveel geld hebben we het?'

Professor Cartwright zuchtte, alsof een prijskaartje hangen aan een Romeins artefact het toppunt van slechte smaak was.

'Wel... de Schaal van Mildenhall, een vergelijkbare vondst uit

de jaren veertig, is veel minder van kwaliteit en vakmanschap. En de complete schat werd indertijd op ongeveer vijftigduizend pond getaxeerd, als ik mij goed herinner.'

Pete slikte. Hij voelde dat zijn vrouw hard in zijn hand kneep. Vijftigduizend pond! Zelfs door tweeën gedeeld zouden tien of twintig ruggen voldoende zijn om de familie erbovenop te helpen. Aan de andere kant van de tafel gaven Jerry en Baz elkaar een high five.

'Perfect!' zei Jerry. En tegen Baz: 'Zei ik het je niet?'

'Jippie!' riep Baz op zijn beurt, in zijn handen wrijvend.

Professor Cartwright kuchte ongeduldig.

'Echter, gezien de inflatie mag u er gerust van uitgaan dat de autoriteiten de schaal nu een waarde van één tot anderhalf miljoen zullen toekennen.'

Pete voelde het bloed uit zijn gezicht trekken.

'Ik kan er een paar honderdduizend naast zitten,' voegde de professor eraan toe, alsof hij een loopje met hen nam.

Na deze woorden werd het weer stil in de kamer. Pete had kunnen zweren dat ze allemaal hun adem inhielden. Professor Cartwright ging staan en keek op hen allen neer.

'We zijn het er dus over eens dat het waarschijnlijk het raadzaamst is dat ik de schaal, die ongetwijfeld bekend zal worden als de Schaal van Cherringham, meeneem en in mijn safe opberg?'

Pete was sprakeloos. Hij keek naar zijn vrouw en zag dat de tranen over haar wangen stroomden.

'Ja,' wist hij eindelijk uit te brengen. 'Ik weet zeker dat u gelijk hebt.'

'Als we het nu ergens in kunnen wikkelen en jullie me helpen om het in mijn auto te krijgen... dan ben ik zo vertrokken.'

Lees meer in *Spoken is zilver*.

E-book oktober 2022
Dit is het vierde deel in de Cherringham-serie.

Oorspronkelijke titel *Thick as Thieves*
Oorspronkelijke uitgever - »be, het e-bookimprint van Bastei
Entertainment
Copyright © 2014/2017 Bastei Lübbe AG, Keulen
The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Nannie Nieland-Weits
Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn
Omslagbeeld © Shutterstock
Opmaak binnenwerk Crius Group
ISBN e-book 978 90 261 6562 7
ISBN luisterboek 978 90 261 6563 4
NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.